

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 172 (922) • Субота, 10 вересня 1994 року • Ціна договірна

Сергій ПAVЛЕНКО, «Голос України»; Валерій ІЛЮХІН (фото)

ЗЕМЛЯ ДОВЖЕНКА

Тоді Десна була глибока й бистра. У ній ще не купався ніхто, і на пісках її майже ніхто ще не валився голый... Такою незвичною лінійкою-рікою уявляла вона у світ маленького Сашка Довженка, який, як записано у метричній книзі Соборно-Троїцької церкви за 1894 рік, народився у Сосніці, на її березі «29 августа» (11 вересня за новим стилем. — Авт.), в хре-

щений «30 августа». Десна закохала у себе дитинку, дитина, закохана на її березі любов'ю назавжди. Вона, ріка дитинства, спалила йому зброю, стала постійним головним джерелом оберотів — героєм його щоденника.

«Схилився крася на Десну, на сінокоші і скряп-усюди, куди тільки не глибоє моє душевне око...» (С.IV.1942);

(Продовження на 9-й стор.)

На зймку: Сашко Довженко біля річкового порога.

Є НАДІЯ НА ІНВЕСТИЦІЇ

Учора Голова Верховної Ради України Олександр Мороз зустрівся з директором департаменту регіону Центральної Європи та Азії Бюро Європейського банку та з головою представництва Європейського банку в Україні Даниелем Каруфано. Витяючи гостей О.Мороз наголосив, що дуже бажав би, щоб інвестиції, варешні, пішли в Україну. Головна причина того, що цього поки що не сталося, на його думку, криється не так у некомпетентності законодавства та відсутності реформи, як у неіснуючій організації цієї справи.

Тому наближається часом в Україні плановано спорити структуру, яка безпосередньо займатиметься залученням іноземних інвестицій. Щодо реформи, то на думку О.Мороза, вони проводяться, в що наслідок поки що не дуже втілий, що Україна тим більше потребує стабілізаційної підтримки.

Б. Каруфано повідомив, що на 1995 рік Європейський банк планує виділити 3 мільярди доларів США, але за умови, що всі проекти, над якими сьогодні працюють фахівці, буде доведено до рівня реальних інвестицій. Нині близько до завершення проекти у сфері телекомунікацій, транспорту, розвитку підприємств. Україна зі свого боку має активно працювати над проблемами розвитку експорту, підвищення ефективності використання енергії, приватизації, створення робочих місць та ін. Б. Каруфано також повідомив, що до Києва приїхала група фахівців Європейського банку, які працюватимуть над проектом надання Україні ревілітаційної позики в розмірі 400-600 мільярдів.

Василь КРАВЧУК

ДО СОВІСТІ ЗЕМЛЯКА

Можливо, ти — праправнук загорожця.
Він честь беріг, змагаючись зі злом.
А ти сьогодні тогочас найдорожче
І зветь себе принизливо «схолом».
Так-так, «схолом». І тим нібито й радий,
Що українців аха в тобі погав.
І цим дорешти прадіда ти зрадив,
Аби напхати в свій ханіт кобас.
А можа, ти праправнук Катерини?
Оце б та відьма радою бупа,
Що на землі стражданий України
Зустріна не вкраїна, а хахла.
Ти служиш кон'юктурі на догоду.
Себе давно в душі знівелював.
Чи ж ти потрібен іншому народу,

Якщо в собі народ свій потопав?
Висока крісло, гаслами підпарте
Тобі служило рівно для «злиття».
Допомагав ти мові рідній «амерти»,
Але вона воскресла для життя.
Народ не вмер. Бо він не темна маса.
Є в нього слово. Пісня віща
Що народилася муками «Тараса»
Є серця, не позичена, своє.
Знайди ж себе у пам'яті і слові.
На тебе нині діляться віни.
Складай уклін своєму роду, мові,
Яку для нас творили прабатьки.
Ізяслав
Хмельницької області.

Читайте у суботньому номері

4

стор.

Ейфорія від того, що до нас приїдуть дядьки із Заходу й почнуть будувати готелі, ресторани, створювати підприємства, минала. Інвестиції кришкати гукати на місці — вони лежать у нас під ногами.

З привадою цього та інших проблем сучасного українського міста ділиться своїми думками новообраний мер Чернівців Микола ФЕДОРУК.

ВИНАХІД МІСТЕРА МІДА І К°
НА ТЛІ НАШИХ ПРОБЛЕМ
І ВЗАЄМОВІДНОСИН,
або Як захистити Росію й ...
українську мову

6—
7
стор.

11

стор.

Пістолетів тому — 9 вересня 1944 року — тодішній перший секретар КП(б)У Микита Хрущов змушений був, виконуючи волю Москви, служиво підписати в Любліні Угоду про евакуацію українського населення з території Польщі і польських громадян з території УРСР.

Що цьому передувало? Про це йде мова у невідомих досі документах, які ще донедавна зберігалися за сімома замками у партійних архівах.

Друкарство в Україні прийшло не зі Сходу, як нис ще донедавна вчили й переконували, а із Заходу, до того ж задовго до виходу в Москві 1954 року першої датованої друкованої книги — «Апостола» Івана Федорова.

12
стор.

Регламент надійде в Києви

На замовлення газети «Голос України» у видавництва «Преса України» окремо брошуру акад. друком і в 12 вересня має з'явитися у газетних кіосках Регламент Верховної Ради України.

З цих документом, павно, півнаво буде ознайомитися депутатим всіх рівнів і всім, хто цікавиться внутрішнім механізмом роботи законодавчої влади.

ПРОБЛЕМ З НАФТОПРОДУКТАМИ НЕМАЄ. Є ПРОБЛЕМИ З КОШТАМИ

В. ЛОДЯНИЙ,
голова Комітету ветеранів війни Київської міської
організації ветеранів.

Життя Рад: соціальний епіз

«Інвестиції лежать у нас під ногами. Треба тільки зуміти їх знайти»

Так вважає Голова міськради Чернівців
Микола ФЕДУРУК

— Микола Трохимовичу, певно ви — керівник великого промислового району — стали головою Рад народних депутатів обласного центру. Міська казна, як мові казали, порожня. Як збирається її поповнити? Абоже поки що крім таких символічних алади, як державний прапор за спиною і печатка, у вас нічого немає.

— По-перше, я вважаю, що не можна побудувати капіталом або соціалізм в окремо взятому місті. Останній ми завважили під «Москві», до самих до окраїн. Що з цього вийшло — відомо. По-друге, потрібне законодавче забезпечення муніципальної власності, права містової алади. Без цього незрозуміло, хто за що відповідає і хто чим володіє. Моя думка: якщо ми хочемо побудувати демократичну державу, ринкову економіку, то перекласти — за широким місцевим самоврядуванням.

— Перефразуючи Горького, можна сказати: «Сильний центр — сильні регіони».

— У нас якраз ось напика: слабкий Київ — слабка місцева алада. В 1992 році в Україні було прийнято Закон про місцеве самоврядування. Та я з тривогою думаю про його долю. Введення цього закону загострило суперечності між базовим рівнем — місто, селище, село — і регіональним.

— Обласні намагаються стати регіональними Києвом?

— Так. І тут є небезпека втрати керівності в державі. Ндадані укази Президента України досі до Кучми про забезпечення керівництва в сфері державної виконавчої алади і в структуралх аладах на місцях саме й спрямовані на те, щоб відновити керівність у державі по вертикалі. Та з другого боку, є заперечення в тому, щоб це не було повернення до адміністративно-командної системи, яку ми вже пережили. Повернення до старого бою не може.

— На серйозну допомогу з державного бюджету Чернівці, як і інші міста, наряд чі можуть розрахувати. Як ї держера інвестиції маєте намір мобілізувати?

— Насамперед разом зі своїм однодумцями хочу мобілізувати гроші патріотичною, любовю до рідного міста. Щоб якомога менше було таких господарників, які вважають, що їхні інтереси закінчуються за заводською прохідною. А все, що за нею, —

не біда, моваля, справа. Це стосується і тих городян, для яких домішка біва — до порогу квартири, а далі, як то казують, їх права не ростуть. Але ж демократія, ринок — це передусім відновлення і промисловості, і підприємств мають зрозуміти, як соціально, й комунальна інфраструктура міста — це середовище для багатого бізнесу, яке потрібно створити спільними зусиллями. Можна сьогодні «потікти» кодури на себе, взяти від міста більше, ніж віддає, а хтось уявляється навіть уявляти від громадського пирога. Та зазтра все це обернеться проти таких «економічних» егоїстів. Зниження або деформування інфраструктури не дасть їм розвиватися, отримувати стійкий прибуток.

— Як же ми «виловлює» місцевих господарників?

— А ось так. Що найбільше впливає на настрій людей? Певна на міському транспорті, засвічені, робітні троллейбуси, автобуси зупинки. Ми вирішили так: чеські троллейбуси і зазначити до них за валюту місту не по кишені. Якщо наприкінці вісімдесятих років на ліній виходили 120 троллейбусів, то тепер — 60—70. Автобусів — 45—50 замість 90. Вирішили спертися на власні сили. Машинобудівні й обслуговні підприємства виготовляють запчастини, електроніку. Знайшли завод у Варшаві, від якого одержуватимемо електрообладнання за бартером. Ритмічніше працює міський транспорт — кращий настрій і жителів міста, менші втрати робочого часу на промислових підприємствах.

Автобусні зупинки почали здавати в безплатну оренду комерційним фірмам. Будуть навіси, киоски, ларьки, малі архітектурні форми, провадять бутерброди, каву, чай, рекламують свої товари. Але щоб була чистота й порядок. Через місяць-два дивимось: є результат — господарство для дла свого й нашого блага. Ні — прогаємо! Як триги ший — вже ніколи з такими спрами не

матимемо. Вважайте, що видали ми «міський воєничий квиток».

У місті інші багато «обслуговують» ринки, вуличних безарбітрів. Обладнання ринків Чернівці забезпечили лише за 40 відсотків. Ми кажемо керівникам комерційних фірм так: обслуговуйте ось вашу тротуарну «зруку», цивілізовані її. А ми з вас не братимемо оренди плати. У такий самий спосіб, за рахунок місцевих підлі, залучаємо промислові підприємства до ремонту вулиць.

Допомогає місту — отримали хороший майданчик під будівництво житла, збільшили містобудівні й інші місцеві місцеві податки. Не хочеш співпрацювати — місто тоді не допоможе.

— А звідки ж місту взяти «кошу» кошту до свого бюджету?

Я стою на такій точці зору — треба муніципальності не сидіти на батях, ає субсиді на сіні. Публікаційський фонд — ось це слід приватизувати під підприємства торгівлі й побуту, здавати в оренду. Але під жорстким контролем з боку місцевих алад. Якщо вистає про приватизації об'єктів торгівлі й побуту та до договорів орендних умов конкурсу або аукціону має бути чітко обумовлено положення про збереження профілю підприємства, наявності необхідного асортименту товарів.

Нині ми зайняті тим, що скрупульозно аналізуємо виконання оренд. А це чимало розвелося таких «комерсантів», що собі кашку набивають, а місту і його жителям — як кіт напалка.

А як у місті загальною іде приватизація?

— Вважаю, що на багатьох підприємствах поки що повинно ході іде «експліатівізація». Але ж сама по собі зміна форм власності не забезпечує ефективності виробництва. Якщо невеликий комбінат або величезне об'єднання були держпідприємствами, що ефективно працювали, то й, ставши виробничо-комерційними фірмами, вони продовжують розпочати багату року тому справу.

Тепер працюємо над створенням муніципального банку, проведеним міської позик від нерухомості. Навіщо чернівчанам нести свої заборгованості до сумнівних фірм, які обіцяють величезні відсотки. Вони прийдуть до нас. Їхні капітали працюватимуть на місто, мають термінал гарантії, забезпечення муніципальною аласністю, соціально-

культурними об'єктами, новим житлом. Вважаю, слід наприклад, асигнувати об'єкти комунальної власності. Коли жителя міста стане власником троллейбусного депо, водопровідно-каналізаційного господарства, підприємства електромонтаж, плавильного управління, то з вимогою з «батьків» міста будуть економічні, чесні відносини власності, а не тільки політичні — через виборні кампанії.

— Але все те, про що ви кажете, вимагає муніципальних, господарських кадрів нового типу.

— Безумовно. Потрібні нові люди, які вивчили себе за нових економічних умов, потрібні нові ідеї. Але інвестиції приходять під оригінальних людей, в не лише під найвідправніший бізнес-план. Отже ми ставимо за мету створити міський еліту. Не наспирає відомі господарників, приватників, банкірів, бізнесменів, промисловців, вчених, лікарів, вчителів, які ставуть радшими мера, муніципальний на громадських засадах. Ось вони й будуть «батьками міста, беручи на себе тягар важких рішень, розділяючи з нами відповідальність за них. Тр створювати своє місце «любів у Верхові» Раді України, структуралх алади, великих наукових установ, ділових і динамічних підприємств, до інтелекту якого обов'язково прийдуть.

— Чернівці — місто природноне. Як ви використовуєте цей чинник для розширення інвестицій?

У нас на околиці міста і Калінінський ринок, відомий у багатьох країнах СНД, у далекому зарубіжжі. Там часто зустріли і купці з Туреччини, Сирії, ОАЕ, Балканських країн, і наших «човників». Рішення прийняли на все це не в «орбіталоу», а вільно ринку. Ми не хочемо втратити ринок через те, що ввели великий майданчик, обслуговували його, зазначив цей ринок з містом комерційними автобусами. Звичайно, доходи до міського бюджету розростаються досить одержувати значно менше, ніж вважали. Але ринок тримає ринок, а не заважає їй, цивілізувати її, а не загнати в тіньову економіку.

Щодо вільної економічної зони, про створення якої багато говорили у нас а області, для цього, як на мене, потрібні рішення у двох а не самовільність. Та хто завжди? Створювати квітня майбутньої ВЕЗ, й мінючі — констатувати складні, необхідну транспортну, дорожню інфраструктуру. Крім, ефективно діючи СІІ на багатовишого? Тому — іншій бля мосту, а не року тому казані мав в розмові, що закінчі інвестиції змінити Букучину, перетворити її на широкій тротуар турнуну й вільночуну.

— Експерти від того, що не дає привідати дідкець з Заходу і хочуть додати готелів, ані індустріальних підприємств, минають. Від усіх цих протоколів про наміри й діалектичних об'явах дерні ручки а кожній чернівській квартирі давно мали б стати позолочені. Та цього немає. Знаваж і відсутність правових гарантій, і багатовишого. Тож поки що крім українських інвесторів реалізація розростаються на спільні підприємства з бізнесменами із Росії, Молдови, Білорусі, Литви та інших країн колишнього СРСР. Ми знизмо одне одного.

Інвестиції краще шукати насамперед місці. Вони лежать у нас під ногами. Треба тільки зуміти їх знайти.

Бесіду з

Юрієм КОРНЕВ.

На знімку: Микола Федорук.

АО «Автоинвестстрой»

РЕАЛИЗУЕТ СО СЛАДА
В ХАРЬКОВЕ
ЗА БЕЗНАЛИЧНЫЕ КАРБОВАНЦЫ
НОВЫЕ

АВТОМОБИЛИ

УАЗ-31512, 31514 (ЛЮКС), 3303, 3741;

УАЗ ИНКАССАТОРСКИЙ,

ПОЖАРНЫЙ, ТЕХНАДЗОР,

ПАСАЖИРСКИЙ, САНИТАРНЫЙ;

ВАЗ-2104, 05, 06, 07, 08, 09, 99;

ВАЗ-2121, 21219 «НИВА», 21213

«ТАЙГА», ИЖ-2715, ГАЗ-31029,

МОСКВИЧ-2141.

ВОЗМОЖЕН БАРТЕР НА КОНСЕРВЫ

«ГОВЯДИНА ТУШЕНАЯ»

ВС, ЖСБ 1/338, 1/525.

ТЕЛ. (0572) 38-16-55, 47-68-94

ТЕЛ./ФАКС 43-28-27.

Ви хотіли бачити своїх дітей, знайомих, об'єднаних, улюблених, виступаючих

в складі ансамблю, бачити їхні талановиті, різноманітні, унікальні, неповторні

Гармонію Петровна, пропонує вам поповнити свою

домашню бібліотеку шедеврами мирової літератури.

1. В. П. Палазов, «Пирати Мексиканського залізня», 50 тис. крб.

2. Р. Кіплінг, «Отважний мореплаватель», Л. Жаклоу, «Берег чорного дерева

і слонових кісток», 45 тис. крб.

3. В. Шекспір, «Земля і Адріана», 60 тис. крб.

4. В. Шекспір, «Річард III», «Тит Андронік», «Комедія ошибок», 60 тис. крб.

5. Е. Ільє, Е. Готтлоб, «Вірш і романс», 35 тис. крб.

6. Мері Мейл Додж, «Серебряні коники», 40 тис. крб.

7. Л. Фейхтвангер, «Іспанська баллада», 50 тис. крб.

8. П. П. Ершов, «Король Гоголь», 60 тис. крб. (гогарі оформлена цвітними

мистративними).

9. А. Ларіончик, «Когда пав Геронес», «Алена Ярославна — королева Франції»,

80 тис. крб.

10. В. М. Зубарь, «Херсонес Таврійський і Римська імперія», 80 тис. крб.

11. М. Булгаков, «Мастер и Маргарита», 50 тис. крб.

12. К. Сечіа, «Графине Рудольфівна», 35 тис. крб.

Все вище в термод перевертати в виконанні на високому поліграфічному уреші.

Дла початкувати вже да долати до 1 октябрі перевертати на наш р/с ісеболового суму и

насилати в адрес редакції вого напеленого документа и товчій доданий адрес (районові).

Книги об'являються нагороджені носом поштовими напеленого оплати.

Наш р/с: 00040444 в Подольському відділенні пошти, м. Київ, МФО 321404.

Адреса редакції: 252005, Киев-65, а/я 734, «Петровна» (бібліотека).

Ассортимент книг обновляется еженесячно.

Гарета «Петровна» — это ответы на многие вопросы: как вкусно накормить

детей и мужа, как быстро «навести красоту» перед праздником,

каково готовить продукты впрок, как сделать ремонт и т.д.

И в каждом номере огромное количество кулинарных рецептов.

Подписной индекс 30659. Обращайтесь в любое отделение связи Украины.

Файл

Щиро вдячні всім за підтримку.
Районний прогнізавційний комітет
Чорнухи
Полтавської області.

НА ТІЛІ ПІТАНЬ ІШЕ ПРОБЛЕМ І ВЗАЄМОДІСИН

чуття повстають — ні. І не тільки тому, що 8 м. українці, волею й неволею, чимало пошу й крові в той Сибір вклили. А ще й тому, що американці, бачте, треба «визначити свої позиції у зростаючому торгівстві з Японією та Китаєм». А слов'янське жє ан?

Задуми містера Міда ще раз демонструють, боротьба за переділ світу не скінчилася. Просто в світовій політичній мапії минула сезон повоєнний зі стріляниною, вже давно освоєно інший спосіб — з дола...

Отже, реалізує суворі. І діяти треба, як люблять висловлюватися мужі, котрі спробували поверхових плодів освіти, аскавато. Або, кажучи по-нашому, відповідно. Нам слід півзвжати Росію, в росіянм нвчичи...

2. «В ЯЗЫКОЗНАНИИ ЗНАЕТЕ ВЫ ТОЛК?»

Українським розповсюджені заяву президі ЦК Компарті України під заголовком «Ні — мовний дискримінації та фундаменталізму». В ній сказано:

«Нам Президент України запропонував зміни до мовного законодавства, метою якими є прирівняти мови офіційного статусу при збереженні державного статусу української мови із схваленням зустрінутий більшістю громадян України. Вони вбачають у цьому варту торгівлю про консолідацію суспільства, реалізацію загальної мети, виконання незалежної від націоналістичних, визиння в усьому цивілізованому світі праця, в тому числі права вільно обирати мову спілкування і навчання.

Водночас у деяких засобах масової інформації, а в тому числі офіційних, розгорнуто галаслива, істерична кампанія проти президентської ініціативи. Публікуються і передаються матеріали, автори яких, серед них, на жаль, є і діячі української культури — намагаються нав'язати громадськості думку, нібито надання російській мові офіційного статусу започаткує «новий етап русифікації», принизить державний статус української мови, може спричинити міжетнічні конфлікти і внутрішньонаціональний розкол».

Спекулятивний, політикванський характер цих тверджень — очевидний. Адже коли тезу про дві офіційні мови в Україні — українську і російську висуває у своїх передавальних платформах экс-президент, то ніщо з мінімізації критики не припинить і. Крайовичу не сказав проти жодного слова. Отже, справа не в статусі тієї чи іншої мови, а в іншому — в особі ншого Президента, його політичній позиції. То ж нічого наводити, як кажуть, «тінь на тині»...

Екстремістські висловлювання офіційного статусу російської мови проймають відвертого неповагою і грубим порушенням прав росіян, громадян інших національностей, які вважають російську мову рідною. А тавих в Україні, за даними останнього перепису (1989 рік), 16,9 мільйона, або третина усього населення. Російська мова стала в чомусь інструментом більшої громадян нашої країни, і не рхуватися з цим несприятливо.

Не зайве нагадати у цьому зв'язку, що, скажімо, в Фінляндії, де шведи становлять більше 390 тисяч з п'ятимільйонного населення, дві державні мови — фінська і шведська. В Ізраїлі серед трьох мільйонів

тисся поважають українську, її незалежність. І з повною взаємоповагою співпрацювати, сприяти одній одній у реформах, у виході з кризи. І на світовій арені у припиненні питань виступати тільки, весь час одне одного підтримувати. Патріоти Росії та патріоти України мають по-людськи. Достатньо сміливі світ поділом своїх моволовних посудів. Треба поступитися одне одному, врахувати самолюбство обох сторін. Час будувати нові кораблі. І в прямую зазначені, і в широкому розумінні. Іншине нас, східних слов'ян, куря загартувало. А містери м'яля їм допоможуть.

Умова нашого визнання та прощання — сильна Росія і сильна Україна. І звичайно ж, Білорусь. Іншого не дано.

громадян англійців 10 тисяч, але й там дві офіційні мови — ірандська і англійська. В Канаді дві державні мови — англійська і французька, а Швейцарія — три (французька, німецька, італійська), у Бельгії — також три, у Люксембургу — дві».

Далі перелічено ще ряд аргументів на користь надання російській мові в Україні статусу офіційної. Завну ЦК комуністів можна зазначити. Інший секторатор — в основному в Східній та Південній Україні, де розмовляють переважно російською мовою. Але ж можна трактувати її й так: з виконанням соціально-економічних передбачок обсягом комуністів поки що затримка виходить, то нумо зробимо шось у гуманітарній сфері. Як бачимо, як і трактувати слід так: комуністи краще за будь-кого знають настрої у цих регіонах, що вони й донесли, перемігши тут на виборах до ВР, і виражають волю своїх виборців? Шляком можливо.

Маркс нестимо повторював: усе піддавай сумніву. А ще він розумів згубність монополії на будь-яку ідеологію, навіть свою власну. І тому на запитання, що ви робитимете після перемоги світової пролетарської революції, відповідав:

— Стану редактором опозиційної газети.

До речі, Маркс був чи не найгрішнішим мислителем світового рівня, чия мовна добрі й захоплені слова про згубність жодяку республику. Ту саму, на земцях якої спілкуватися тут українською мовою. А який? Та і Ленін настійно радить більшовикам, котрих направляли в Україну: вивчайте українську мову. І ще слід згадати його гнівні слова про російських есерів, яких і сприйняв переселити на наш ґрунт без поправок економічній системі будь-якої з цих країн.

Мова — матерія тонка. І мейі здається, що переносити на наш ґрунт фізичні, канадські, швейцарські чи будь-які інші приклади — справа так само некоректна, як і сприйняти переселити на наш ґрунт без поправок економічній системі будь-якої з цих країн.

Українська мова, найбільш з усіх східнослов'янських до мови Київської Русі, що виросла з неї безпосередньо, ще донавала буд мовою громади. Її заборона, починаючи з часів Петра І. Заборонали як

таку, і періодично разом з носіями. Знищення Січі Запорозької, голодомор 1932—1933-го, знищення української інтелігенції в 1937-му — шорності знаки на цьому шляху викоренення. До речі, робітники Карпівської на початку століття побидали за повою рідної мови. У наказі депутата І.В. Дердуров Російської імперії від робітничої курії Григорія Івановича Петровського мови велін обстоювати права української мови. І він прагнув виконувати їхню волю.

А потім дійшло до того, що українці, який говір в Україні своєрідною мовою, розглядали як історію найвищою мірою підозрілу чи, у крайому разі, дивну й невзначайну. Тільки стереотипи було ціною «героїзм зусиль» витиснено у масову свідомість, «світ російських народів». А ще ж на заміні 20—30 років українців у СРСР було більше, ніж росіян. Про що свідчать переписи. Адже той і переселенці з України пам'ятали, що вони. Та й представники інших народів не писалися росіянами.

Ож чи варто дивуватися, що після здобуття Україною незалежності й її різних деяких міністерств, і на інших рівнях віднаходились певна кількість муровин від політики, котрі стали зі старанністю, гідною кращого застосування (приміром, у галузі економіки) завзяті насліджувати українську мову? Незважаючи на жодні реалії, як то підготовка вчителів, підручників, стан економіки, масова свідомість тощо.

Переконаний: «питанням мовознавства» треба дати спокій. Як і символіції. І зайнятися економікою. Сутю. Ми вже й так, здобувши незалежність, накопили чимало. Запровадили інститут Президента. Телеринкомус не подобається. Впровадили представника Президента. Призначили. Потім — давай прями вибори. Можє, достатньо? Достатньо розхитувати державу, час її і будувати, і зміцнювати. За умов матеріального становлення більшості людей, що погіршиться, усе, що не стосується економіки... — другиння.

Перефразуючи реформатора Століпін, варто сказати: нам не потрібні великі мови та інші струси. Нам потрібна велика Україна. І велика Росія. І, по-второса, обидві ці держави можуть звестися на ноги не з допомогою західних спонсорів (у їхнє шодо нас свої), як бачимо, великим далеким і спертим, а здійснюючи політику взаємоповаги і взаємодіттримки. А звішесь на ноги, легше і в нееконотичних питаннях розібратися. У тому числі з мовними.

Це тільки здається, що Україна багато втратила за останні три-чотири роки. Економічні її втрати величезні. І внаслідок цього економіку — завдання посылать. Та Україна без жодної праплин чорно здобула те, за що віддали життя мільйони її синів та дочок, — незалежність. І економічній втраті на цьому шляху — велика легка плата. Не вірите? Чи вірите? Паризькі відправці? Звичайно, у приклад, у призовників і молодих солдатов, аким тепер не треба служити, де Макар телят не гнав і в новотати невідомо за чий інтереси. Її в Таджикистані, акі деїнає.

А якщо ще економіку малаготили? Та партія, котра прирне до цього, заслужить свій відчужені статус. Мільярди змагання у цій галузі можна тільки аїтати.

Сергія ПРАВДЕНКО.

Наталія ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Хочеш «сєндвіч»? Плати штраф!

Проте «сєндвіч» або «хот-дог» французів теж якось проковтнути. Але якщо їхній наравдані навчати з англійською мовою (обом мовами слово «сєндвіч» однаково), то вони обзвратяться. На думку законодавців, різниця у словах така істотна, що свавільний ииин цього іля законупроект передбачає штраф від 170 до 340 доларів США. Та Франція протестує проти акцій, а у суспільному житті англійських слів, значить рідних французьких. А що мода приходить саме звідти, за кілька місяців подібна дискусія почалася й у нас.

Україну часто порівнюють з Францією. А між іншим держави цілком різні, що однакові квадратні кілометри. Щоб країну процвітала, її треба аквити. Ми любимо не виємо. Тішимо себе думкою, що родючі чорноземи, інтелектуальний потенціал і вийде геополітичне положення змусять нас із кризи і одного чудового дня прокинємося у незалежній (справді), заможній, квітучій... Тільки держава як жінка. Її треба шкелати і поважати. І найкраще це робити — зрозуміло їй мовою.

Що спільного між Францією і Україною, коли міністр культури першої країни пан Жак Тубон вважає, що захистити мову його народу від впливу мов іноземних може тільки загаданий документ. Законопроект гарантуватиме громадя-

нам, що чужа мова не буде їм нав'язана за рахунок рідної. А Президент України Леонід Кучма, посилаючись на те, що іноземна російська мова витісняє українську з великих міст, а, можливо, й саме тому, що нею вже розмовляв майже половина населення, хоче потиснути її на рівні державної мови.

За пачею наших народів — різні історії. Україна пережила 1720 рік, коли указом Петра І заборонили аргументувати українською мовою, 1769 р. — коли Синод вирішив вважати у модах українські букварі, а з церковних книг — тексти українською мовою. А потім, через століття — Ваулевський і Емський укази, які, зазнавшись, наважали поставити хрест на цій мові, а одночасно і на народона, що нею розмовляв.

Оригані така доля минала. Можє, тому жодна стаття її Конституції не говорить про існування державної мови. Тільки в цьому столітті вперше з'явився запис мови Французької Республіки — французькою (бо об'єднанням потік іміграції та біженців).

Останнім часом, коли експерти з'ясували, що американські музика і фільми заходять впливають на виконання молоді (американізовують), було введено жодит на їхню трансляцію по телебаченню. Але, ті, хто захищає права молоді, скажяться, що у такий спосіб порушується Декларація прав людини. Ті, хто дає про права всього народу, переконані, що це необхідно для самообереження нації.

Цією, що думаете собі Україна?

Вєрлія, телевежа.

У країнах СНД

Перший віце-прем'єр поєн оптимізму

Перший віце-прем'єр Казахстану Ахсєжан Кєжєгєлдєв провів прєс-конференцію, присвячену підсумкам роботи уряду Казахстану за перше. Зокресивши звання, що 15 місяців, надані урядом Верховною Радою та Президентом, — цілком реальний термін для економічного стрибка. А також — відзначив досягнення: відкриття стратегічних інфраструктур, курс тенге до долара стабільний, стрімкість зростання мови.

Віце-прем'єр вважає, що адля сповнення мови, у якій головний галузі не на відчужені, то й не вдало. Що ж до приватизації, то Ахсєжан Кєжєгєлдєв звання, що ми для себе відкрили дуже багато об'єктів, які проїдуть першим етапом приватизації, перетворилися на приватну і незрозуміло яку власність, що багато приваблює об'єкти відділю в окремі неперіоди, і кому і на яких умовах. І через те, що ці об'єкти будувалися на гроші шляхтицьких податків, буде справедливим їх продати, в гроші — до бюджету.

Тєтєля Кєстєнєвє.

Голос України

10 вересня 1994 року. № 172 (922)

“Я НАЛЕЖУ ЛЮДСТВУ

[illegible]

наду м'яна було думати, де би там ще і скільки, й на якому рівні він би створив! Що ми, Україна і людство ще мали б від цієї людини!.. В Москві Сталін тримав Довженка на валітках. Віно його, як я вже казав, тримав знів'язано для чого. Страшнішою каторгою, ніж Москва, для Довженка годі було й думати. У 1956-му році він і загинув його у віці 62-х років у передсмертні мушкетерські муки. В Москві він і почав вести «Щоденник».

«Не хочу я мучитись! Не хочу оплакувати своє вигнання України. Не хочу хоронити себе на чужині. Чому духовна мізерія українського уряду і ЦК партії України мусять стукати мене по голові мотгильним пиваком. Нащо я мушу, оплакую себе, навіть стогну в розлуці з народом? Чому м криводушні хитрощі? Хитруємо, хитруємо, хитруємо! Чому не збурює нас Христусові нацелує. Я не вою прикладу. І в Україні одиць я належу України належу як художині і йому служу, а не коїг'юктуризм намісникам України моїх і їх дробозам і гайдукам п'яніцям. 31.08.1945 рр.

ни моєї смерті. Твдять першого січня 1944 року мене було привезено в Кремль. Там мене було порубано на шмаття і окри-
жували частини моєї душі було розкидано на ганьбу й поталу на всіх збірках. Все, що було злого, недоброго, мстивого, все топало й поганало мене. Я тримався рік і п'ять. Моє серце не витримало тягара не-
правди й зла. Довженко чкав розправити.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ, письменник, німорежисер

Голос та мужності

аланту,
і і любові

*Голос таланту,
мужності і любові*

Та Сталін його не розстріляв і, на мою думку, ось чому. «Батько народів» знав ціну своїм словам, — як письменник, так і кінорежисер. Він знав, що ці слова дадуть йому величаву популярність, але він знав і те, що це не дасть йому нічого. Він знав, що це тільки збільшить його відомість, але не змінить його долі. Він знав, що це тільки збільшить його відомість, але не змінить його долі. Він знав, що це тільки збільшить його відомість, але не змінить його долі.

І Доксенто «справді» його сповідає. Він справді обсервує його. Того ж 1945 року в створю «Шолохевича» Доксенто поставив Сталіну точний діагноз: «Знай: який ти був нашім богом, то і тепер ти — божище!» — вигукнув він. «Випадок! Сталін! — божище!» — каже, епізод! Не золотий, не бронзовий, це гранітний монумент на всіх вулицях і площих Ісперія, а жалюгідний чоловічок-паран, йм'я якого не вказано. Ім'я якого не вказано саме у релігійного життя Генералісмуса, коли за порукою його лише пияцтво висекли у бєвєсть цілі народи!». Узявмо собі на увагу Доксенто: «Гітлер, який ні в чому не ставівся до Сталіна, як до людини лише пророк-заснователі».

Услід за сталінським присудом тероризму-зависти Довженка розпочал відкрито. Із 229-ти українських письменників на той час — 1944 рік — залишилися лише 36, 223 письменники Сталін уже заморував. Підійшла черга йти на плаху Довженкові. Особливо шалені Корнійчук і Гоголь. Зборів письменників, журналістів та працівників мистецтва Києва 12 березня 1944 року: «Я, товариші, був присутнім на засіданні Політбюро, коли розглядався сценарій Довженка. Товариш Сталін цей сценарій аналізував. Він сказав Довженкові у вічі: Ви на сто кілометрів стоїте од лєнінзму, од марксиз-

підписи
«Во
лиде
яме
творч
кодо
серця
весь
Сво
кого
колі

Що після цього всього залишилось робити Довженку? Як було жити? Не те, що жити, а й дихати? В які ще часи людської історії, хто з великих талантів потрапляв під такий політичний коток, під який потрапив Довженко?

Ніхто й ніколи. Тепер про це говорять легко. Особливо тим, хто сучасникам, котрі хоробрі заднім числом. Німше було б, аби вони не чіпали Довженка, помовчали. Довженко знав, що всупереч смертельному на нього гонінню, треба вижити. Аби з того, що було у його душі, і що він задумав, вийшло щось хороше.

«Він зробив! Я маю на увазі його «Шоденник». Вигнаний з України в розквіті таланту, з 1933-го року, він змушений був переїхати до Москви. Про який закордон, скажімо, Сполучені Штати, Австралію чи Канаду?»

их чуток з України. Птиця не долі
он кістки не заносить. Мене боятьс
чути. Я один. 4/8, 1945 р.»

[illegible]

За глибиною думки, пристрастю почуттів і духовним злиттям себе і свого народу – подібного твору у світовій літературі я не знаю.

«Все мое життя я мріяв зробити щось велике і надзвичайно потрібне, і радісне для людей. Слава тобі, Боже, і спасибі тобі, що я ще живу і здатен творити. Трудно жити творити без тебе. Про одне тільки прошу: коли я тут, у Москві, помру од печалі тяжкої самотини — візьми з грудей моє серце і поховайте його в Україні, а українську землю. Приймй його, Україно. Вони всі, як молилися тобі».

Ось такий заповіт. І звернений він не до кого-небудь, а до нас. Навіть не до тих поколінь, які вже йдуть за нами. Його заповіт сказано саме нам, першому вільному поколінню вільної України. І ми зобов'язані ще за свого життя підставити свої плечі під його домовину й принести його до дому.

Пора вже й забуватися нам і на свій національний патетизм, де б спочивали кращі сини нашого народу. На княжому місці зрівняно більшовицькими Михайлівського догосподарського монастиря нашою націоналістичною пантеоном і слід було б бути — між Собором святої Софії, Андрієвською церквою пам'ятником Володимирів Святому і Хрещатиком. Першіми, кого ми повинні сюди перенести: чотирьох наших великих гетьманів — Івана Мазепу, Пилипа Орлика, Івана на Виговського, Петра Дорошенка. А від початку — принесемо Довженка. Не відчужає так, як він, прощитися в Україну навіть з могоди.

Александр ДОВЖЕНКО

Із «Шоленника»

«Мій час — край загнелий мого народу. Ін встаті йому не своїх окра-
даних ланак? Як обробити їх?
Йому силі підуть на оброботок землі,
яку він прокляне як вельможе свого
народу? Чи не вельможе його, який
ярий, челядник хлібопашатини
європи. Що робитися а йогому
культури? Силінь знанцю, розвіна-
ди, де твориться культури капіри?
Силінь провинціалізм? І тупі самі-
зоханокані, асимілятори і русифі-
катори! О другодарстві, на стра-
шенстві в тої Сонді, і неба, і
неба, і неба, і неба, і неба, і неба,
не інсальти тупі неприкладні.
О міль поде Європи» (ф. XI, 1846).

«Єдина країна в світі, де не вкла-

дався в університетах історія цієї країни, де історія вважалася чимсь зворованим, ворожим і контрреволюційним, — це Україна. Другої такої країни на земній кулі нема. Де ж родиться, де плодиться деспотизм, як не у нас? Де росте слободушник і запородаць, як не у нас? Де нема ніякого деспотизму, а горе... Не судилося ж в Україні освітати, пробачаючи, і вбивати за погане англійське, за духовне каліцтво у великий час. Хто судимий? Брати-свідці з трибуналісу, що розпавляють горілку у Ідальні, за невірняним поглядом очей. Юнаки мліє слівці, горе мені з вами...» (14.ІV.1942)

«Як мені жалко. Я не член Кому-
ністичної партії. Написані і анкета,
і біографія, а подати у фабричну
ячейку нікому. Я не бачив там чи-
стих рук. Горю мені» (14.IV.1942)

«Ланру Печерську зірвано мінами.
«Зачем она?» Будуть мститись укра-
їнському народу слідчі з трибуналів,
будуть мститись всьому народу. Уже
мстять» (31.V.1942)

«Товаришу мій Сталін, коли б я був навіть богом, я й тоді не повірив би вам, що я націоналіст, якого треба плямувати й тримати в чорному тілі. Коли немає ненависті при-

ципові, і знегаги нема, і недобророзумності, ні до одного народу в світі, ні до його долі, ні до його щастя і ні гідності чи добробуту, — немилув до свого народу є націоналізм? Чи націоналізм в неперотранітності глупоті людей чиновників, холопів, діалог, чи в невмінні художника стримати образи, коли народ благає? Наші обурювали ні має життя не муку? Для чого одиля а мене радсть? Ротоптали має ім'я? Проте я прошома вас. Буваючи велима малим, прошома Вам малість ашу і ало, бо й в надосконалі, як би не молилися Вам люди» (27.VII.1945)

«Множество маленьких срих людей поступило і методично послідовно вивчало історію української «пошварської». І що головне, на що і здатний я, це різні «лакузаци» помилки. І великим трудом я підкав їх обробці. Вони азаве навчили мене, бо більшість із них була невідомою для мене. І вони дали мені величезну мою владу до художно. І, очевидно, в кінці кінців я здався, бо я думаю творити ідеями. У мене їх багато. І вони прекрасні, й високі, і жмуться в мене, як «Правда», як «Історія», як «Вільна Україна» і т. д. Одержавшись од мене, вони люблять, і раді, і дожидаю з важкою від дугою головою, і часом страх мене проймає і скорботу охоплюють мене ангели покладають мене в доріжку кругом, а темнота (15. X. 1954)

ТАК САМО, як і Гоголь в літературі, Довженко прийняв у кінематографі як Бог. Неспівнимі і неадекватні його талантам давали кінематографу шість років, а йому — шість років життя. Це золоті вершини. І ці золоті, створені Довженком вершини не перевершують ніхто.

Провінція як режисер-початківець певну кінематографічну розвідку, зробивши за один рік чотири фільми. З яких тільки 33-річний, який «Землю» і «Якщо щим фільмом мистецтву чудо. Таким чином, в Україні з'являється кінорежисер, якого світові кінематографісти відразу поставили у ряд з великими майстрами. І це не лише його нові відкриття, а нові мистецтва, але й неповторний дух його неповторного народу. Довженко — єдиний у тодішньому світовому кінематографі автор, який заперечує загальноприйняті закони кіно, історично-своєчасні створення. В усіх його фільмах б'ється раюна душа втерпелого до своєї вольної людини. Ось тут він уявляє:

Сьогодні кожен з нас народився в Україні, а тому не може не знати, що в Україні є величезна культурна спадщина. Її можна побачити в музеях, в кінематографі, в театрах. Історію України, її культуру, її мистецтво можна побачити в кінофільмах. Історію України, її культуру, її мистецтво можна побачити в кінофільмах. Історію України, її культуру, її мистецтво можна побачити в кінофільмах.

Довженко взяв розгін по собі — всеоскля-
ний й глибокий. Як і розкішного Гоголю,
се було піддаване йому. Його кудожня па-
літра не знала меж — усе, чим багата була
людська натура, під його поглядом ставало
мистецтвом. От саме за це його й били. Бу-
ли після кожного фільму. Йому не проща-
ли його таланту. Йому не прощали його аа-
роду, чим ім'я він мав за гордість і честь.
Його замовчували за життя і після смерті.
З нього здували шкіру живцем.

[illegible]

Після такого «обговорення» сценарію «Україна в огні», Довженка відпустили з Кремля додому. Живим. Рівно через рік він у «Шоленніку» записав: «Стоголіні рокови».

ЯК ХУДОЖНИК І ЙОМУ Я СЛУЖУ?

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»;
Валерій ІНЮТИН (фото)

Витоки

Земля Довженка

(Початок на 1-й стор.)

«Я зняв сорочку, помийся і так напівголий сиджу під вербою, згадує Десну» (24.VI.1942);
«...благословенна будь, Десно, і нині, і новіна» (14.VIII.1942).

Вона була його джерельною насагою у творчості, опорою в сумні та похмурі дні. Його кручена доля, як її річчя. Він збачував на-творчі манівці другорядності, але зачарована Десна постійно повертала його до Поетів образу, глибини Вічно-

сті. Вона по праву Матір таланту митця, бо пробудила і ствердила в ньому підчуття прекрасного. Не випадково він зізнавався сам собі: «Якщо вибирати між красою і правдою, я вибираю красу».

Сьогодні за не творче орієнтування одні називають Олександра Довженка комуністом, інші — наївно запленим будівничим комунізму. За те ж саме він страждав, був підданий остракізму владою, Сталіним, Хрущовим як нещадний самостійник.

«Саго мій, — обурювався Майстер, — чому любов до свого народу є націоналізм? В чім його злочин? Які недюди придумали отси-от зупиняня над почуттям людським?» Він любив Україну і нестерпно страждав від того, що зневажають українців, які ни з власної волі опинилися під німецькою окупацією, що їх гонять на передову в штурмових батальйонах, що масово вивозять до Сибіру. Йому пекло, що в УРСР не викладали історію рідного краю, що вузи русифіковані.

...З якого берега на Десну не глянеш — нова річка в долині одна-єдина, наша, своя, величаво-красива, ніжно-глибинна ріка. Одна і старельно-нічна Довженкова хата з ковбасою Сашка. Доріг до неї плутаних і прямих у Сосниці — як ручай-річечок у Десни. Кожному — на вибір. Але всім виствчить напиться з Довженкової незамуленої криїниці. Було б лише бажання.

Сосниця

Чернігівської області.

На зимках: красенди зачарованої Десни.

ОБЩЕОБРАЗОВАТЕЛЬНЫЙ ОТДЕЛ ТРУДОВОГО ОБРАЗОВАНИЯ

1.	От группы с. Вредная Мельница Горьки, Тамбовской уезды, 1881 года рождения	11
2.	От группы с. Виноградное, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
3.	От группы с. Тутаево, волости митавской уезда Тутаевского	64
4.	От группы с. Александровское, уезда Тутаевского, 1901 года рождения	127
5.	От группы с. Радвинское, волости Тутаевской, уезда Тутаевского	178
6.	От группы с. Александровское, волости Тутаевской, уезда Тутаевского	90
7.	От группы с. Александровское, уезда Тутаевского, 1904 года рождения	127
8.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	190
9.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
10.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
11.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
12.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
13.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
14.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
15.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
16.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
17.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
18.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
19.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127
20.	От группы с. Александровское, волости Александровской, уезда Тутаевского	127

Не зосівши Мелодієво Б-ще, що в теперішньому достатку даєтку Молотово—Рибінському, відписаного 23 серпня 1939 року, кордон між РСР і Німеччиною було прогнати по річках сім Бісел. Але як відомо, німецькі війська не могли пройти далі за лінією Керзона 1939 року — по дружку і кордон з Німеччиною, обновили українські землі за лінією Керзона на приналежності до території Литви.

Сподіваюся, на об'їзді кордону України в одній державі завляска 1944 року, коли Червона Армія наблизилася до лінії Керзона, 20 липня, наприклад, у місті Рибинськ, де йшов кордон, запропонувати Ставіну цей проект створення українських стінних земель за державним кордоном Холмської області в складі УРСР. Крім того, до реалізації цього проекту потрібно було включити українську РСР і інших українських стінних областей, а саме: Холмської Галичини (Надсина Якемішинський) — до Дубровицької області, Припільської Русі і Марморарської області, а також Карпатської, Підкарпатської Буковини — до Чернівецької.

Та, повертаючись до долі українців у Закарпатті, треба підкреслити, що з приходом Радянської Армії воно також по-азауляло свої спогадання про розс'яну на нана з братами зі Сходу. На адресу Сталіна та Хрушова від них надходили колективні клопотання буювало з кожного українського села з проханням передати їхню батьківську землю до України. І треба елазити, що Микита Хрушов хотів ті у цьому додати, щоб не свідати ці документи. Але визнаючи з Криму, було зрозуміло, що в Україні владарюють нові переселенці з території, що має ввійти до Польщі, в Радянську Україну, а поляки, котрі проживають у УРСР, відправити до Бвг.

Микита Хрущов змушений був, виконуючи волю Москви, слухняно підписати 9 вересня 1944 року в Любліні з головою Польського Комітету Національного Визволення Осубюко-Моравським «Угоду про евакуацію українського населення з території Польщі і пропуск українців до своєї батьківщини».

Ця подія боляче вдарила не тільки українців Закарпаття. Пригнічені були усі, хто хотів, щоб наш

1	от матери в Лубов, виллози Костовичеви, улица Гробици.	814 пазла
2	от матери в Стопанци, улица Писарева, улица Славянка.	878
3	от матери улица м. Каленица, виллози Костовичеви, улица Тополяков, во виллози	167
4	от урлика в Беркови, улица Тополяк, во виллози	68
5	от урлика в Курте, улица Тополяк, во виллози	108
6	от урлика в Курте, улица Тополяк, во виллози	68
7	от матери в Беркови, виллози Костовичеви, улица Славянка.	102
8	от матери в Курте, виллози Костовичеви, улица Славянка.	111
9	от матери в Курте, во виллози	
10	от урлика в Курте, улица Тополяк, во виллози	70
11	от урлика в Курте, улица Тополяк, во виллози	126
12	от урлика в Курте, улица Тополяк, во виллози	117
13	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	51
14	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	49
15	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	184
16	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	66
17	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	66
18	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	46
19	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	61
20	от матери в Курте, улица Тополяк, во виллози	65

народ нарешті став жити однією сім'єю. Відтепер зникли всі надії на те, що воз'єднаються всі українські землі — хай навіть у формі великої української радянської республіки. Українська земля знову розривалася на частини.

[illegible]

— До однієї з найбільших трагедій українського народу можна віднести цю варварську акцію, бо це був свідомий злочин проти корінного населення, якого насильно (під виглядом добровільної сплати) позбавили його землі. Це справжній геноцид проти українців, справді чорна сторінка нашої історії, яку ми не повинні забувати.

Володимир СЕРГІЙЧУК,
доктор історичних наук, викладач Київського
університету імені Тараса Шевченка

ЦК ВКП(б)

товарищу Сталину И.В.

Войска 1-го Украинского и 1-го Белорусского фронтов вышли на нашу государственную границу и в ряде мест продвинулись значительно западнее государственной границы.

За пределами государственной границы 1941 года оставалась большая часть территории, заселенная украинцами. Исторически эти земли примыкали к Украине и часть этих земель в прошлом входили в состав Русского государства.

Поэтому я считаю необходимым в тех районах, которые имеют большинство украинского и русского населения, после освобождения организовать наше, советское управление, с тем, чтобы позже, когда это будет выгодно, объявить о вхождении этих районов в состав Советского Союза с присоединением к Советской Украине.

К Советской Украине следует присоединить следующие районы: Холм, Глубишев, Замостье, Томашов, Ярослав и некоторые другие пункты, примыкающие к вышеуказанным районам. Из этих районов можно будет создать в составе УССР Холмскую область и областной центр в Холме.

После включения этих районов в состав Советского Союза выпрямится граница и не будет нависать над

Если Вы одобрите мои предложения, то я немедленно вызову нужных людей к себе в штаб фронта в приступлю к формированию Холмской области в освоению

Если Вы согласны с этими предложениями, я приплю карту Холмской области и проект государственной

Н. ХРУШЕВ.

20/VII—44
№ 1/54

По інформаціях, що надходять з райкомів КП(б)У, та документах, одержаних нами, видно, що переважна кількість українського населення Холмищини і Грубешівщини виявляє велике бажання возз'єднатись з Радянською Укра-

З першого дня звільнення цих районів до Сокальського та Угнівського повітів партії почали з'являтися, залучаючи

обрані від сел з заявами, підписаними всім населенням селища на ім'я ЦК КП(б)У та Уряду України про їх бажання встановити радянську владу. Так, селяни села Варешини, Подтуржинської волості, Губенієвського повіту в заяві за ім'ям

«Ми нижчепідписні громадяни громади Варешин, Подтуржинської волості, Грушевського повіту, звертаємось з проханням до ЦК КП(б)У про прилучення нашого терену

В Угнівський райком партії з подібними заявками прийшли селяни з сіл Ходованці, Юрві, Завади, Ярчів і повідомили, що вони вже самі створили сільради і прийняли за

Селянин Замостинського повіту Войцович Арсен з села Ходувани, селянин Шевчук Іван з села Завали і Мацешіні

«Наші села мають 100% українців, ми всі хочемо радянської влади. Ми будемо писати про це до Верховної Ради».

Зокрема до Сокальського району я надходо повідомлення, що в Грубешівському повіті стіхійно встановлюється

про випадки переходу Польського населення на територію Польщі та українського населення на нашу територію.

у крајњем крају насељеника на нашу територију

Громадянин Хорка Павло Іванович з села Шебеків, Грубешівського повіту, заявив секретарю Сокальського райкому партії:

«В нашому селі всі чоловіки до 45 років озброєні і взяли

3 сіл Грубешівського повіту щодня підходять все нові і

Подібні факти мають місце і в районі Перемишля. По заяві секретаря Перемишльського міськкому партії т. Орленка

Поруч з цим деяка частина польського населення з бувших привалірованих кругів Польщі під впливом ворожої агітації польських націоналістів по орієнтації польського

Лондонського уряду почали переходити на територію Польщі. Так, в Перемишлі понад 200 сімей поляків виїхали на польську територію.

Все це відбувається як наслідок проявлення національ-

ної ворожнечі між українським та польським населенням. Зокрема українське населення, боючись того, що на їх землях буде польська держава і поляки, які вже тепер проявляють терор проти українців, — починають шукати вихід у

Секретар Львівського обкому КП(б)У

3. VIII—1944 р.
Прийнято по телефону

12 — 17 березня н.д. у Львові відбується Міжнародна виставка-ярмарок української книги. Серед найважливіших заходів виставки — презентація книги Т.Огієнка «Історія українського друкарства», яка майже повчала світ 20-тисячним тиражем у безсучасному спеціалізованому видавництві «Львів» при Київському університеті. Про особливості цього унікального видання, що більш як шість десятиліть прележало у бібліотечних сховищах і тому практично було невідоме навіть для фахівців, про історію видання цієї книги, автор історико-біографічного нариса на ній, кандидата філологічних наук, доцента Львівського університету Микола ТИМОШІК.

СУЧАСНИКІ називали його людинною енциклопедією знань, праці ж обов'язково, і це не випадково. Адже свій природжений зміст ученого, педагога, державного і громадського діяча, журналіста, історика, мовознавця Огієнка одлаковану мірою успішно застосовував і як мовознавець та літературознавець, і як редактор та видавець, як перекладач та редактор та міністр, і як православний митрополит та історик української церкви. Ваксо сказати, в якій із знаменних епох діяльності Огієнка загубилися історичні документи, неможливо. Число і значення служб українській справі, до останніх днів свого довгого й важкого життя не полишив подвійної діяльності на ниві відродження української мови, науки, культури та розвою рідної мови культури в цілому. Перекуле в цьому хоча б той факт, що бібліографічне наукове, публіцистичне та художнє праці ученого, за неспівними даними, становлять понад тисячу одиниць.

На жаль, переважна більшість творів Т.Огієнка і сьогодні недоступна для українського читача: містяться вони за кордоном, а незначна їх частина, видана в 20-х роках, не доведена перебувала в спеціальних архівах закордонних бібліотек і саме там бібліотека Зрозуміло отже, чому про цього вченого і сьогодні ймовірно неможливо не мовчати. Це не лише жодної повномасштабної, а й бодай кількох правдивих радиків у енциклопедичних та довідкових виданнях. Були, щоправда, на кшталт таких: «Енциклопедія української словотворчості-іуда в рідні мови» тощо.

Це — один із типичних прикладів до гіркого несправедливого прасуду мотугорному українській науці, який вивелася свого часу офіційна українська наука.

СЕРЕД багатьох українознавчих студій провідником Огієнка, який притаманний йому особливий інтерес до історії мови, мислення, теоретичних узагальнень, переконливості, аргументації, широта джерельного матеріалу і водночас емоційність, просякнутий великою, мовчати без неї неможливою називається в рідні перше «Історія українського друкарства». Що кинуто автор писав з особливим старанням. Він був глибоко переконаний в необхідності акцентувати дослідження на історію давньої української культури — багатій, різноманітній, як жаль, не дослідженої, не пізньої науковцями, в огні читачини загалим.

До невідомості науковців історичного дослідження з історії українського друкарського слова Т.Огієнка приступити тоді, коли вже видав біля п'яти десятків окремих нарисів-розвідок з цієї теми. Для повнішого охоплення джерель-

Микола ТИМОШІК, кандидат філологічних наук

НАКЛОНІ НЕ ЛІКАЛИСЯ КНИЖКИ

Українське друкарство: тернистий шлях до читача

ної він мав ще зайвене пошуку до Кракowa, де працює в архівах, перетворюючи сотні стародруків, віднаходячи все, що стосувалося друкарства загальної в українського зоємря. І ось 1924 року накладом Наукового товариства імені Шевченка у Львові виходить ця праця — «Історія українського друкарства». Т.І.Огієнка біографічний огляд українського друкарства в XV-XVIII вв.

Основним явищем українського книгодрукування автор визначив білорусько-українське друкарство, друкарство на галицькій землі, на Київщині, Чернігівщині, Поділлі. Окремо досліджує стін друкарства у слов'янських народів та друкарство інших національностей на території України.

Вихід книги у закордонній Україні зустріли дуже прихильно. На сторінках періодичних видань з'явився ряд соціальних відгуків, притомних рецензій. Варто навести одну з найважливіших оцінок, яку висловив відомий львівський професор К.Студинський: «Серед культурних вай, як ангелів, така книга з'явилася б у кожній гайці інтелектуального громадянства».

Зовсім інша доля судилася цьому виданню в Україні. Офіційна українська наука відбулася здібальним мовчаням або критичним несприйняттям праці.

Негативний огляд грунтовний, безсередній, на офіційно затверджені ідеологічні постулати, скомантований парадоксальними цитатами, вжитими на зразок: «...у цих фразах, вжитих нами з вільногого книгознавчого авіації: «Друкарство в Україні передувало першій книжці його розвитку в Росії, зокрема, на Миколаївщині, другі половина XIX століття. Книгодрукування сприяло... розширенню і зміцненню політичних, економічних і культурних зв'язків між британськими російськими й українськими народами».

Все, що не вписувалося в таку ідеологію книги, ще доведена вважалася антиукраїнською, а отже — шкідливою. Огієнка «Історія українського друкарства» з цієї причини вважали за зовсім, тому її не читали до спеціального.

ЯКІ Ж ПРИНЦИПОВІ положення цього дослідження викликали заперечення? Як зрозуміти рішення? Передусім ідеться про обрину в науковий бібліотечний Огієнка концепцію виникнення і розвитку українського друкарського слова як складової української культури. Особливість в тому, що автор з самого початку останньої під сумнів доводив до цього у вітчизняній науці твердження щодо підпорядкованості українського друкарства російському, а також чималий довідковий матеріал, який додалих стій став розвинути книгодрукування для українців. Друкарство в Україні, доводив автор, прийшло не зі Сходу, а із Заходу, до того ж задовго до року 1564 року першої друкованої друкованої книги — «Апосто-

ла» І.Федорова. Ніхт не припустивши ролі в значенні І.Федорова в розвитку цієї справи, Огієнка, одже, вважає його не засновником книгодрукування в Україні, а фундатором поістинного друкарства на українських землях. Дослідник цитує некоректний архівний документ, посилається на висловлювання ряду зарубіжних учених (Д.Зубрицький, Я.Бандука, як вказали, що це рашині, до прибутку І.Федорова у Львів і заснування ним у 1572—1573 роках друкарні та видання у 1574 р. «Апостола», на західно-українських землях існувало книгодрукування. На користь цього твердження свідчить і назва на надрукованій плиті І.Федорова, який у передсліві І.Кривої називає свою працю: «Іван Федоров, друкар Москвитин, котрий своєю задоволює задоволює друкарство обиває (видання) мого... М.І., умер у Львові. Друкар книг перед тим невідомий».

Логічно авіомовляючи, на нашу думку, є поділ І.Огієнкам початків українського книгодрукування на два періоди: власне на українських землях і поза ними. Мав право на існування припущення автора, що початком поістинного книгодрукування в Україні треба вважати 1574 рік, коли у Львові «Апостола» І.Федорова (у Львові), а 1569 — час створення ним друкарства «Євангелія Учительного» в Заблудові — білоруському містечку на потрійній з України, де на той час переважали етнічні українські населення.

Що ж це поєднання друкарських книжок для українців було етнічним українським землям? Тут Т.Огієнка одлаковане називає рік 1491 року, коли в Кракові на прохання українського громади німецький друкар Швайбелль Фіолес випустив у світ кирилическим шрифтом «Євангелія» (Євангеліє), які не були б оформлені за зразком руських книжок, а історично зроблене науковцем в Закарпатті О.Оросом відкриття: перекладерели для цих видань спугували рукописи, написані в XV-XVI століттях в Туркеському князівстві (нинішня територія Тернопільського району на Закарпатті). Звідси — поєнання того фактора, що «Іван Україна, запровадивши в себе друкарство, куди перекладено у великій оцінці стилі його... місли не віддає жодної і боронили його свого друку».

Втім, І.Огієнка, будучи надзвичайно ретельним і відповідальним у виборі й виразі емпіричних даних, формулюючи наукові висновки, не раз наголошував на потребі докладних досліджень цих грунтовних перебігів деяких тем, припустив, зроблений ним його подальший. Стосується це, зокрема, в питаннях про «українську прива-

лектист» заблудливого «Євангелія Учительного» в діяльності друкарів у Львові та інших західноукраїнських містках до триходу туди І.Федорова. Дослідник ніби вказував своїм дослідженням, «якби саме треба в першу чергу прикласти білий праці», сподіваючись, що названий ним джерело, визначить між українського друкарства спонукають до появи «блудного» німецького спеціального і грунтовних розвідок з цих питань, які в лише поєднанні містять. І як жаль, що науковий пошук, зустрівши цілий ряд вчених радянських часу був спрямований не туди, куди їх наголошував великий учений, а на невідомі в різних варіантах ідеологічних штампів, далеких від істини, але нигідних тоталітарної режимів.

ЩО Ж ОЦІА явище особливості дослідження. У цьому ж не перше в вітчизняній історіографії та в глибоко, віртуозному, на конкретній джерельній основі пошуку, яку руйнує силу методично, притомком стають спонукаючи з імперських столиць Петербурга й Москви на знищення всіх українського друку, підручання української культури в цілому. Т.Огієнка одним із перших серед науковців, спочатку в «Українській культурі», а згодом і в «Історії українського друкарства» оприлюднив нечувану за своєю зверхністю й звязаного до цілого народу ідею в великій документі минулого епохи — унікаль, рознобаржені, циркуляції царського уряду про заборону українського друку, знищення українського православ'я. Окрім того, він переконливо, аргументовано показав, як неможливо на всій території, заборони в переслідування, українське друкарство слово пробилося до народу, будило думку, підняло його з кола.

Нішіни видання «Історії українського друкарства» — третє. 1983 року, майже через шістдесят літ після виходу її у Львові, Інститут дослідів Волині та товариство «Волиня», що виступає в Київській, діяльність закладівна молодуху духовної і культурно традиції українського народу. Ця книга доміжмоє підняти і краще опинити нашу культуру, яка дорівнює іншим культурам Європи, а в дечому навіть перевищує їхні.

Повіренню широкому читачу-мислювцю заповіді це одного фундаментального українського дослідження Т.Огієнка — не цілком його неосередження безлічного шару його думки, його мудрості, його праці, що то останню, ширі й з великою любов'ю призначався Україні.

Кий

Реклама

Інформація про вилік інвестиційних сервісів інвестиційного ЛІКО-ФОНДУ «Скарби України»

А. Відомості про емітента, «Інвестиційний ЛІКО-ФОНД «Скарби України» 29.03.1994 року, як закритий фонд, на 7 років у формі закритого акціонерного товариства. Маб даний ФОНД України № 17 від 05.08.1994 р. на здійснення комерційної діяльності з приватизаційних паперів. Статут-закон на 126 м.к.к. Мінтерозв'язання: Ж.Кий, вул.Дружби, б. 6/д.16.

Б. Відомості інвестиційної діяльності. ФОНД діє в інтересах і на разуюх засновників та учасників з метою одержання зросту. Приємством діяльності є спільні інвестиції у підприємства, організації господарства, а наприклад — акумулювання приватизаційних коштів населення шляхом їх обміну на власні інвестиційні сервіси, а також на існуючі папери акцій ФОНДУ — ринні. Створення з прибутку резервних та інших спеціальних фондів не передбачено.

В. Дані про емісію ІС. Ринцева про емісію 1808 ІС, вартість номіналу 100 тис.грн, загальної кількості 1808 ІС на загальну суму 1 м.р. 890 м.к.к. прийнято 10.08.1994 р.

Форма випуску ІС — безготівкова з видання власників сервісів ЛІКО-ФОНДУ на їхні ІС першого випуску. ІС-1 випускають під порядковими номерами від № 000001 до № 001800 і розповсюджують, починаючи з 05.09.1994. ІС підлягають випуску ФОНДОМ не рашіше закінчення терміну вартості ІС-1, а саме 05.09.1999 року. ІС-1 випускають за ініціативою ІС-1. Дивиденди нарахують на номінальну вартість ІС і сплачують за підсумками діяльності ФОНДУ чотири рази протягом одного місяця після закінчення його діяльності. Дивиденди розподіляють між учасниками пропорційно доходу, який мають сплачувати власники ІС. Фінансовий розмір дивидендів не гарантовано. Прогнози на дивиденди не нарахують. Виплати дивидендів має здійснюватися через касу АБ «ЛІКО». Невиконання ФОНДОМ зобов'язань перед власниками ІС тягне передачу законодавством відповідальності.

Г. Результати померель емісії цінних паперів. ФОНДОМ попередньо здійснено одну емісію акцій, розповсюджені між засновниками. Попередній емісії ІС не здійснювалися.

Д. Відомості про засновників. Засновниками ФОНДУ виступають: ТОВ «ЛІКО-ДНІПРО», якому належить 83,3% статутного фонду, та СВКП «ЛІКО-ВУЗ», якому належить 16,7% статутного фонду.

Е. Відомості про органи управління. Висхідним органом управління ФОНДУ є загальні збори засновників. Керівництво поточною діяльністю здійснює правління. Голова правління: НІ-

КОЛЕНКО Ігор Степанович. Для контролю за діяльністю інвестиційного керуючого та зохисту інтересів власників ІС створено спостережну раду ФОНДУ в складі трьох осіб. Голова спостережної ради: ЛІУШІК Олександр Олександрович.

С. Відомості про інвестиційного керуючого. Управління акціями ФОНДУ здійснює ТОВ «ЛІКО-ІНВЕСТ» лід, який не є засновником ФОНДУ. Договори про управління з іншими фондами не укладали. Афілійовані осіб ФОНДУ, які контролюють або перебувають під контролем інвестиційного керуючого, — не має.

Ж. Відомості про депозитарія. Депозитарієм ФОНДУ виступає АБ «ЛІКО». Депозитарні договори з іншими фондами не укладали.

З. Відомості про аудиторів. Супроводження фінансово-господарської діяльності ФОНДУ здійснює аудиторська фірма «БІЗНЕС-АВІДІТ».

И. Права власників ІС. Власники ІС ФОНДУ мають право на: частку його прибутку, пропорційну до кількості придбаних ІС; частку коштів після його ліквідації і продажу майна з аукціону; інформацію про його фінансовий стан; обрання до спостережної ради.

Вогдан ВЕРЕЖКА, «Голос України»

Карасі у висівках

З лісинок Стебляківського лісництва Ковельського району Павло Сергійович Попітунчук і познайомилися на березі озера Сомин. Це поблизу села Скукині і лісового урочища Нечиміє, яке Лесь Українка оспівала у драмі-феєрії «Лісова пісня». Сомин оточено олією, дерева стоїть до самих країв. Берези — виступають багатими рослинами, по яких ходять небезпечно. Па ногами порозкиваю, вигинаються сплавинами... Озеро мілиє, заростає. Його поверхня діте ближні і життєві аліаїми. А на берегах росте чортиня, багато журавлини. Неподаль від озера піднімається чортиня роду гошу і народилися Павло Сергійович. Тут і минає його життя. Знає він кожну стежку, де яка водиться риба, водно зриває... На березі Сомини, мстив за підстав від аолі, біла беріс і стручків сосен змийструва собі чохалих хатину з очертан, постави у ній стола, лави. Одну таку хатину йому хотіли спалити, він виводував другу, крапу. А на деревах, що поруч, Павло Сергійович прилаштував чортиня жулики з бажалими. Галанину засади молодими дубками, а там, де пісок снітвися піками, з його дещо руки буде лозова плантація. Працотворить чохалих. Цікавий.

Та впринне. Павло Попітунчук — чи не єдиний на Волині, хто по-особливому смажить рибу. Неподаль від очертаного куреня викладає по каячній місці для вогнища. Тут він смажить рибу, яку сам ловить в озері вже не одні десяти роки. Гостями Павла Сергійовича були всі коляшині перші секретарі Ковельського району і Волинського обкому партії, військові з Києва, Москви, Бреста, Львова, навіть із Варшави. Після його страви всі чохалих зникли, казали, що

в житті подібного не їли. Справді, такої смачної смаженої риби, якою вогнища мене Павло Сергійович, в тех не їв.

Майже неможливо розповісти, як це він робить. Щоріч сплімають рибу тут же чистить біля вогнища. Руки швидко, охоло дещо уложало їх. Риба б'ється в руках. У мисці — глибокі висівки з шкварками. А в пателю, що лежить на жару, уже шкаркочить олія. Мить — це жува рібину вимочу, у висівки — і на пателю. Вона тут же, пересеркається, червоно... Це маленьке диво, яке треба бачити. Потім Павло Сергійович кладе смажені карасики на велику тарілку, але тал, щоб голови їхні змисли, і подає на стіл під безрекою. Риба, обжарена у грубих пшеничних висівках, — суперделікатес.

Коли ми подавали і знову посідали біля вогнища, Павло Сергійович, загадково усміхнувшись, сказав:

— Іншим разом а вгошу вас рібою, смаженою саламашкою. Спершу варимо жуку. Коли вона настоїться, то наваримо її в миску, а який розмішувемо тертий часник. Рибина таку собі кашку. Тоді смажену рибу у висівках перекладаємо одиєю кашкою з часником. В чапунку рибоні таку шарі чортиня-п'яти. І на салабенькому вогні все це тушиться годину-півтори. Але то вже після такої жарби до алічати хотін не можна: застигає забагато...

Ми ще довго сиділи біля вогню. До ніг Павла Сергійовича тулялися його гарні собаки — Умка, Дік і Рекс. Довіли алі звуку. Щоб так зажали...

Волинська область.

Кросворд

По горизонталі: 2. Український історик у Франції. 3. Стародавній ударний музичний інструмент. 4. Український театральний художник і графік. 6. Центральний місто, що відповідало дуці, довжина якої дорівнює 18 радіусів. 6. Опера Жоржеса Бізе. 7. Сучасний український художник. 8. Один із п'яти кардиналів-українців. 9. Перший п'ять книг «Біблії». 10. Роман Романа Іванюка. 11. Урочиста процесія, вхід до Успенського собору. 13. Один з маршалів Наполеона. 14. Український педагог і громадське діячка, одна із засновників української національної школи. 15. Місто на Закарпатті. По вертикалі: 1. Один з імен праукраїнської богині Дажу. що виник в XIX ст. 7. Покружирний російський кінематограф. 8. Спінозові і музичне товариство, засноване у 1869 році у Львові Анатолієм Вахнянином. 4. Перша друкована антологія української поезії, що вийшла в Печаві у 1790 році. 5. Один з найбільших у світі літаків. 6. Французький тапак, що виник в XIX ст. 7. Покружирний російський кінематограф. 8. Український письменник, освітній діяч і філософ XVII ст. 11. Частина живої сукні від ший до понаса. 12. Водяне швидкохідне пасажирське судно, що нурсує між північними портами. 14. Літальний апарат. 15. Переклад на давньогрецьку мову давньовірського Псалтєра. 16. Один з чотирьох Євангелістів.

Змінення в інформаційному повідомленні по випуску акцій акціонерного общества стартового типу «Індустріальна фінансова група»

В інформації по випуску акцій АО «Індустріальна фінансова група» (згідно з 6.994) проведено наступні змінення: пункт 13 інформаційного повідомлення слід читати в наступній редакції: строки відносять з 15 октября по 20 октября, учредительное собрание планируется провести 21 октября.

Все остальные положения Информационного сообщения остаются в силе.

Василь БАБУХ, «Голос України»

А сусіди помітили

Чудовий подарунок Вітчизні у день третій річниці її незалежності зроби́в «буквицький» співак Аніа Шукрин — лауреат престижного міжнародного конкурсу імені Мірзана Хелі, що традиційно влаштовують у Гельсінкі. Шоправ, артист отримав свою не з допомогою Міністерства культури України, а самостійно. Звісно, його перемогу вже кілька бланкетів перемог на щорічних міжнародних конкурсах. А чимовник від культури чому не помітив нашого співака. І його чарівний голосом відважиться зарубіжні слухачі: Аніа співає на сцені й великого оперного театру в Польщі — за контрактом.

Микола НЕЧИШОРЕНКО, «Голос України»

Сприйняли злодійку за вчительку

Славя тяжчею від початку навчального року, а в Дніпропетровській середній школі № 67 талки тепер з'ясували, що ж сталося тут першого вересня.

Власне, все було, як і в інших школах, навіть краще. На перший дзвінок завітали шановні гості — голова міської Рад народних депутатів Микола Шевець та керівники міського і районного відділів освіти. Катю, усмішка, радість, найкращі побажання... А потім, коли святковий настрій мину, дізналися у педагогів, що кілька вчителів того дня обікрадено.

«Розслідування» показало так: на шкільному святі побувала непрошена гостя — під виглядом нової, ще не знайомої учням вчительки. Прийнявши, у молодих класах дітям викладали згадку, підігнали з м'ясо, а коли крадіжка, прихиливши зі столу сумочку, як портфель вчительки, йшла геть, говоривши їй дружно «до побачення».

Дніпропетровськ.

Реклама

Інформація о втором выпуске акций АО «Финансовая компания «Диалог-Оптим»

1. Характеристика эмитента

1. Формальное наименование: Акционерное общество открытого типа Финансовая компания «Диалог-Оптим».
2. Место нахождения: Украина, 320070, г. Днепрпетровск, ул. Пеханова, 15б.
3. Решение о создании АО Финансовая компания «Диалог-Оптим» принято собранием учредителей 24 мая 1994 г. (протокол № 1 от 24.05.94 г.).
4. Цель деятельности компании является получение акционерами дохода от ее эффективной работы на украинском фондовом рынке.
4. Для достижения указанной цели компания извращает своим своей деятельностью операции с ценными бумагами наиболее надежных и перспективных эмитентов.
5. На момент принятия решения о втором выпуске акций уставный фонд составляет 100 000 000 (сто миллионов) карбованцев и оплачен полностью.
6. Высшим органом управления компании является общее собрание акционеров, а в промежутках между его созывами — Совет директоров.

Исполнительным органом, осуществляющим руководство текущей деятельностью, является правление. Генеральный директор компании — Сирик Дмитрий Викторович, образование высшее, экономист, производственный стаж 10 лет. Главным бухгалтером — Федорова Ольга Дмитриевна, образование высшее, экономист, производственный стаж 4 года.

II. Описание деловой активности

В своей деятельности на фондовом рынке Финансовая компания «Диалог-Оптим» ориентирована на прогрессивные формы и методы работы с ценными бу-

магами. Это предполагает в первую очередь использование опыта российских инвестиционных компаний в этой сфере.

2. Осуществление практики и программа развития компании предусматривают: создание широкоаспективной системы обращения ценных бумаг в пределах Украины; активное внедрение на украинский фондовый рынок всего спектра ценных бумаг иностранных эмитентов; предоставление инвесторам полного комплекса услуг по приобретению ценных бумаг и управлению ими; аккумуляцию финансовых ресурсов, их диверсификация и инвестирование в ценные бумаги на основе научных прогнозов развития экономики.

III. Данные про эмиссию акций

1. Решение о втором выпуске акций АО Финансовая компания «Диалог-Оптим» было принято общим собранием акционеров 26 августа 1994 г. (протокол № 2 от 26.08.94 г.).
2. Финансовые ресурсы, привлеченные в результате выпуска акций, будут направлены на увеличение объема активных операций компании и осуществление соответствующих перспективных финансовых проектов.
3. Общая сумма эмиссии составляет 4900000000 (четыре миллиарда девятсот миллионов) карбованцев. Дополнительно выпускается 49000 простых именных акций номинальной стоимостью 100000 (сто тысяч) карбованцев.
4. Второй выпуск акций производится серий А2 под номерами 1001—50000.
5. Учредители и акционеры компании имеют приоритетное право приобретения акций следующих выпусков.
6. Акционеры имеют право участвовать в управлении компанией путем участия в собраниях акционеров, а

также — на получение части прибыли в виде дивидендов.

6. Начало открытой подписки на акции 12 сентября 1994 г., окончание 12 ноября 1994 г.
7. Место проведения открытой подписки на акции — Украина, 320070, г. Днепрпетровск, ул. Пеханова, 15б, Тел. 41-21-98.
8. Начальный курс продажи акций — по номинальной стоимости, в дальнейшем — по рыночной стоимости, определяемой спросом инвесторов.

IV. Результаты предыдущих эмиссий акций

1. Общая сумма первого выпуска акций АО Финансовая компания «Диалог-Оптим» составила 100000000 (сто миллионов) карбованцев. Было выпущено 1000 простых именных акций номинальной стоимостью 100000 (сто тысяч) карбованцев.
2. Акционеры, владеющими не менее пятью процентами акций компании, являются: Банк «ПАРКС» (Латвия); АО Финансовая компания «ДИАЛОГ-ОПТИМ» (Россия); АБ «ИНКО» (Украина); АБ «АБВАН» (Украина); АКБ «АБСАНТ» (Украина); АО КБ «ВОСТОК» (Украина); АО «УКРАИНСКИЙ КРЕДИТНЫЙ БАНК» (Украина); Днепр.обл.дир. страхового общества «ОРАНТА» (Украина); АО «Гостелеком» (Республика Крым).

V. Факторы риска

Возможными факторами риска, влияющими на деятельность компании, являются: общее ухудшение экономической ситуации в Украине, а также негативные изменения законодательства в сфере финансов и рынка ценных бумаг.

Ужгородське виробничо-торгове підприємство «Турбогаз»

реалізує оптом і в роздріб у власних фірмових магазинах широкий асортимент товарів народного споживання за цінами, нижчими від торговельних на 30—40 відсотків.

Шановні покупці!

Поспішайте! Тільки у нас і дуже дешево можна придбати:

- гаражі металеві розбірні;
- замки гаражні внутрішні;
- багажники автомобільні;
- шашличниці портативні у футлярі;
- зчипку автомобільну жорстку (згідно з новими вимогами, потрібну для кожного водія);
- сейфи настінні;
- плашкотримачі сантехнічні в комплекті з плашками для нарізання різьби водопровідних труб;
- дократи автомобільні (гвинтові та важільні);
- котли опалювальні газові в комплекті з автоматикою (площа опалювання приміщень не менше 150 м²);
- обладнання для виготовлення шлакоблоків (продуктивністю — 300 штук за зміну, розміри блоків 190 × 390 × 188).

Підприємство має також можливість виготовити:

- на імпортованому обладнанні високоточні редукторні пари (від 120 мм до 1200 мм циліндричні прямо- і косозубі, модуль 16);
- редуктори та інше обладнання для цегельних заводів.

Наша адреса: 294000, м. Ужгород, вул. Болгарська, 3.
Телефони: відділ збуту — 2-34-03, приймальня — 3-41-51. Факс — 3-41-51.
Телетайп — 27-41-72 ФАКЕЛ.

**Приїжджайте, дзвоніть, надсилайте письмові замовлення.
Ми готові до взаємовигідної співпраці.**

Чекаємо на вас, шановні покупці та замовники. Завше до ваших послуг.

Державна податкова інспекція по Дніпропетровському району м. Києва для виваження кредиторів та санаторії оточують, що арбітражним судом м. Києва порушено справу № 15/120 про банкрутство малого підприємства «Тем-пол» (юридична адреса: м. Київ, вул. Аламе-Атинська, 12, р/р № 1467916 в АКБ «Агробанк»; № 1070309 в АКБ «Агробанк» та валютний розрахунковий рахунок № 4136070510/048 в «Укрспінбанку»).

ПРОТЕХНІКА
До уваги керівників сільгоспідприємств та фермерів!
Підприємство виготовляє та реалізує компактні машинні комплекси та устаткування для переробки сільгосппродукції.
Тел. 416-52-65, 212-85-68, 229-31-41.

Державна податкова інспекція для виваження кредиторів та санаторії оточують, що арбітражним судом м. Києва порушено справу № 15/128 про банкрутство малого підприємства «Такт + М».
Юридична адреса: м. Київ, вул. Будівельників, 31/13, кв.1, р/р № 463346 АКБ «Аваль».

УКРАИНСКИЙ КРЕДИТНЫЙ БАНК

ИНТЕРЕСНОЕ ПРЕДЛОЖЕНИЕ ДЛЯ ВСЕХ!

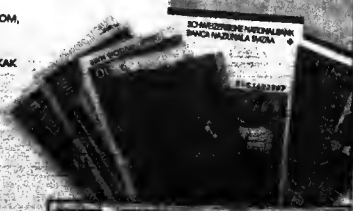
УКРАИНСКИЙ КРЕДИТНЫЙ БАНК ПРЕДСТАВЛЯЕТ НОВЫЙ ДЛЯ ОТЕЧЕСТВЕННОГО ФИНАНСОВОГО РЫНКА ПРОДУКТ - ДОРОЖНЫЕ ЧЕКИ THOMAS COOK!

ЕСЛИ ВЫ ВЫЕЗЖАЕТЕ ЗА РУБЕЖ ПО СЛУЖЕБНЫМ ДЕЛАМ ИЛИ НА ОТДЫХ, НАИЛУЧШАЯ ГАРАНТИЯ ТОГО, ЧТО ВАШИ ДЕНЬГИ БУДУТ В СОХРАННОСТИ - ЭТО THOMAS COOK TRAVELLERS' CHEQUES. ВЫ ВСЕГДА МОЖЕТЕ КУПИТЬ ДОРОЖНЫЕ ЧЕКИ В НАШЕМ БАНКЕ, ДАЖЕ ЕСЛИ ВЫ НЕ ЯВЛЯЕТЕСЬ НАШИМ КЛИЕНТОМ, И ЗАТЕМ ПО НЕОБХОДИМОСТИ ИСПОЛЬЗОВАТЬ ИХ КАК НАЛИЧНЫЕ ИЛИ ОБМЕННУЮ ВАЛЮТУ. ЧЕКИ ОЧЕНЬ ЛЕГКО ОБМЕНИТЬ НА ВАЛЮТУ ТОЙ СТРАНЫ, КУДА ВЫ ОТПРАВЛЯЕТЕСЬ В МЕСТНОМ БАНКЕ ИЛИ ОБМЕННОМ ПУНКТЕ. К ТОМУ ЖЕ В БОЛЬШИНСТВЕ СТРАН ВЫ МОЖЕТЕ ИСПОЛЬЗОВАТЬ ВАШИ ДОРОЖНЫЕ ЧЕКИ, КАК НАЛИЧНЫЕ. В МАГАЗИНАХ, РЕСТОРАНАХ И ОТЕЛЯХ. ПРИ УТЕРЕ ЧЕКОВ МЕЖДУНАРОДНОГО ОБЩЕСТВЕННОГО ВОЗМЕЩЕНИЯ ЗАМЕНИТ ВАМ ИХ ЕЩЕ ВО ВРЕМЯ ВАШЕЙ ПОЕЗДКИ И ТАКИМ ОБРАЗОМ ВАШЕ НАСТРОЕНИЕ НЕ БУДЕТ ИСПОРЧЕНО.

ЗАЙДИТЕ И ПОБЕСЕДУЙТЕ С НАМИ О ДОРОЖНЫХ ЧЕКАХ THOMAS COOK.

ВАЛЮТНОЕ УПРАВЛЕНИЕ УКРАИНСКОГО КРЕДИТНОГО БАНКА
ПРЕДЛАГАЕТ ВАС ЕЖЕДНЕВНО, УФОРМЕ ВАЛЮТНЫХ, С 14.00 ДО 17.00,
ПО АДРЕСУ: КИЕВ, 252066, ПР. ПОБЕДЫ, 37.

ТЕЛ.: 044/441-98-89,
044/441-63-97.
ФАКС 044/274-30-27

Монолог

КВІТОЧКИ
ЖИТТЯ

Шановні батьки, мамі і тата, бабусі і дідусі, нічні першокласники! Шановні і інші шкільні нашіх класників! Я, директор школи, хочу поговорити з вами про успішність і посвідку наших квіточок, наших веснянок, наших мучителів, дурити — про наших учнів.

Почнемо з дисципліни. Де вона на вас, а де і куди ви обидли... Про яку хорому посвідку може йти мова, коли хлопці з п'ятого класу на перекладні футбольні яоріт підійшли козу нашого загоспа. Я розумію, що дитинам треба в футбол пограти, кіночки розглянути на скрині, але ж загоспа зрозуміти можна — такий скрутинний час, їсти ж усім хочеться. І не тільки кози. А кістки чи м'язи розім'яти, якщо вони в них є, могли б на мою, пробавте, на шкільному горізі, гради скакати. Присне з корисних показав б. Далі їх корисне, для мене приємне як для вихователя — діти при длаі вчаться трудити.

А що утлум друкочасники Тана Максимчук та Анірико Паагуа. Грався я тата і маму. Сім'ю утворили. Ви здогадуєтесь, що з цього вийшло? Тепер їй ходити з похрипанням обличчям, неначе по кожному пролилася пазури тигра, я бідав Тетянка з синцями під очима. Мабуто, було з кого брати приклад.

Про киях каратисти з 1-5 тех нечогорозного не можу сказати. Ви уявляете, відшарпювані козичи мислики! І тільки за те, що ті яматали в малесі гроші за право ходити до туалету. Тепер самі платять... за лікування. Не виправдовую промокашок, даруйте першокласників, треба б бути б знайти якийсь компроміс. Адже так можна і громадянську війну розв'язати між класами. Бо різні класи — різні партії. Мета в них різна.

А за нашого астерана з 3-А, Вовочку, я краще промовлю. Та ні, нічого такого особливого він не зробив, хіба що своїм запитанням довів класного керівника Марію Іванівну до психікарні, а вчительку — практикантку, юну етулентку, зробив своєю козачкою і примусив її платити зі школи спільно. На малесі його пустоші він вже і не звертає уваги, бо обидва за чіпання до нього зривають школу з айдом самі.

Вовочка завіз на вітер не кладає. Сказав — зробіть. Це мій підвладний! Батько, але, як жалю, його завіз немає. Причина поважна. Після виховного заходу щодо Вовочки, потрапив до реанімаційного відділення. Про це зможете докладніше дізнатися у Вовочки. Відразу ж після зборів всіх, хто бажав, він приймав у себе на козачку кабінет. Запис на прийом ведеться в канцелярії.

А що виробляє товариш нашого ветерана — Микола Бутячків з однадцятого класу? Він вгадує утнув: осадився в козачку вилетів з бонусом автошколи. Вибір, що, бачте, він, а він обидва засів і має твердий намір одужитися з нею, не чекаючи, доки вона заручиться згодом педолективу.

Шановні батьки! Вчителька ще зовсім молодша, не замінала інституту. Я і Микола ще не заробив у житті жодного харчованця, то може, скиснемо та зіграємо весілля всією громадою. Ну що? Згодні? Я так і знав...

...Щодо успішності поговоримо на весіллі. Молоді запрошують нас усіх.

Василь ГУРА.

Донецька область.

— Дітино, будище ласкаві, мені, якщо можна, склянку чаю!

— Будь ласка, з вас десятка карбонів! — А... е... оу! Так! Дітино, я базали-то просити тільки чай, без гарнурі!

— А в вас тільки чай і дурі!

— Хіба? Дітино! А, згадо, я ж ні-ю чай без курю, ви, напевне, бавито курю покажи! Цурок не біла сміху. Можу мені чай без курю?

— Можна. З вас вісім тисяч карбонів.

— Хе!

— Оу! Так! У нас, промисла-

СКЛЯНКА ЧАЮ

Продовольчі страждання

ниме, кафе майже вищого розряду, між ними!

— Тоді звичайно!.. тоді зрозуміло! Дітино, жаль, а ви не можете зробити мені чай без заварки? Я, знаєте, не дуже люблю чай із заваркою, він заварки нестачею колір обличчя.

— Добре, тоді з вас дві тисячі карбонів.

— Господи, а це за що?

— Ну як, доди ж перебарано. Зарез усе над подорожчи-

ло: за подорожчик, наливне подорожчик, поліхлоридна подорожчик.

— Усе зрозуміло! Отже так, дітино, — мені склянку чаю — з вас вісімсот карбонів.

— О!

— Ви тільки подивіться, як в нас гарні чашечки: бавито, по чашечці наповнено одніми дла... чашечки... і т... П'ят кружечки, бавите?

— Бачу.

— Ото ж бо!

— Гарно, а можна наливати мені бачу і мою особисту скляночку? Я, бавите, завжди пишу з собою скляночку, що бачу вивадило.

— З вас чотириста карбонів.

— А можна мені базали нічого не наливати?

— Можна — двісті карбонів.

— За що? Я ж уже віддав за бачу до двох кафе три тисячі карбонів?

— А це не бачу! Олександр ПЕРУЮК. Кіровоград.

Почте мимохідь

У киягари

Підписав киягарило до прильоту та й питає у мильовиді продавщиці:

- У нас є «Сталь і шлях»?
- Немає.
- А «Цемент»?
- Тож немає.
- Тоді будь ласка «Котлована».
- Іре було.
- Можливо, «Як гартувалася сталь»?
- Такого тек немає.
- Можливо, є «Курчуги металургів»?
- Тек не було такого.
- А «Що робити»?
- Підліз в інший магазин. Бо ми технічною літературою не торгуємо.

Знавці

Іде спектакль «Анна Кареніна». Деса у перших рядах сидить генерал і його дружина.

Зворушила всіх і гра акторів, і особливо фінал спектаклю. Пролунав гармонік. У тому ряду пролищав дискусом голос дружини генерала:

— Автор! Автор на сцені! Генерал, схопивши за лікоть свою дружину, на вухо її мовляв:

— Ціт уі плетени, мила, Олександр Толстой длаво помер.

Не пробували

Питання із залу під час зустрічі з місцевими киягариноцями:

— Скажіть, будь ласка, трудившись може пережити на свою зарплату? — Не знаємо. Не пробували.

Записав

Олександр КОРНИЧЕНКО.

Дніпропетровська область.

Усміхніться!

Мая. Юрія ГОЛОВЧЕНКА.

Пародія

Від пророка Володимира

Якщо не помру, то скажу вам усе, що бачу неволити і ссе. Не про те, що бачу сім'ю під підлогою, а про те, що зодить з дла.

Сідай Дніпро потече наскок, зоблистане Пала-гора.

З тріска напуджимо, немощи кригали, реве земля кора.

Поліне прізва сморді і чаю! І т. ін.

Володимир ВАЗИЛЕСЬКИЙ.

«Якщо не помру, то скажу вам усе...»

Наші ви переходить уську межу — крик злелі, і сморді, і курчуги.

Якщо не помру, то так само скажу, як ви.

Вінницька область.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

Видаєць — Президія Верховної Ради України.

252019, м. Київ-19.

вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДНО.

Редактори: О. БУЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), Л. ГРИШКО, В. ЮРАШОВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО, А. СОЛОНЬСКИЙ, В. СУДІЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції:

252047, Київ-47.

вул. Нестерова, 4.

Телефони: для дозвон — 441-89-33;

телефакс — 224-72-84; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.

Реклама не повертаємо.

Підписання з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання —

КП № 18 від 18.09.1990 р.

«За зміст та достовірність інформації, яка надрукована в газеті, відповідальність нести редактори».

«Відповідальність за зміст надрукованої інформації нести редактори».

«За точність викладення фактів відповідальність нести автор».

Газета виходить з редакції «Голос України» 252047, Київ-47, телефон: 441-89-34, 441-89-44.

Газета надрукована і зверстана в комп'ютерному центрі «Голос України».